

проливате изъ нашата земя, за да ни избавите отъ душманитѣ? Азъ спасихъ единъ, за да се отблагодаря на всички ви. — И сълзи потекоха по сбръчканитѣ ѝ бузи.

Николай, трогнатъ отъ тая неочаквана признателностъ на старата българка, не знаеше, какво да ѝ отговори.

— Вземи си паритѣ, Николай. Не ги приемамъ... Ами ти жена имашъ ли си?

— Нѣмамъ. Годенъ съмъ.

— Ха, съ тия пари купи златни обици и ги занеси армаганъ на годеницата си отъ баба Петрана.

— Добре, ще купя.

Въ това време по пѣтя затропаха въ снѣжната далечина конетѣ на рускитѣ казаци.

— Идатъ! — извика Николай и побѣгна да ги посрещне.

Ето го, застаналъ предъ коня

на Бѣлия генералъ, Николай се представя на своя началникъ и бързо разправя своята история на руски езикъ.

— Тази старица ме спаси, — завърши той като посочи баба Петрана, която стоеше малко настрана и само блажено се усмихваше.

Генералътъ слѣзе отъ коня и отиде при нея. Стисна ѝ ржката и нѣколкократно ѝ благодари, че е спасила единъ руски офицеръ.

— Николай се прости съ своята спасителка, цѣлуна дѣсницата ѝ и се присъедини къмъ своитѣ другари, които отминаха далечъ на югъ.

Баба Петрана дълго гледà подиръ рускитѣ орли. Старото ѝ сърдце радостно тупкаше. Топлитѣ ѝ сълзи капѣха по бѣлия снѣгъ.

Никола Никитовъ

МОЯТА ЗВЕЗДИЧКА

Среброликитѣ звездички трепкатъ кротко въ ширенето, сякашъ хиляди очички се усмихватъ отъ небето.

И отъ тѣзъ звездички ясни всѣки има по едничка, — ей онази дете мига — тя е моята звездичка.

Баба казва, щомъ угасне нощемъ нѣкоя звездичка —

знакъ е горе, че отлита въ този мигъ една душичка.

Ахъ, не искамъ да угасва нивга моята звездичка, — нека грѣе въ небосвода като сребърна паричка!

Тукъ, при мама и при татка искамъ, Боже, да съмъ вѣчно, че небето е високо, и високо, и далече!

Георги Костакевъ